

Enid Blyton

Slávna 5

NA OSTROVE POKLADOV

Slávná 5

Slávná 5

**NA OSTROVE
POKLADOV**

Enid Blyton®

slovar

Enid Blyton: THE FAMOUS FIVE. Five on a Treasure Island
THE FAMOUS FIVE. Five on a Treasure Island

© 1942 Hodder & Stoughton Limited.

Translation entitled: Päťka na ostrove pokladov © 2015
Hodder & Stoughton Limited., a the Proprietor Company.

Translation by Mária Klenková 1992, 2015

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,

spol. s r. o., Bratislava 2015

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie
reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými
prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými,
vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom
súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne,
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-0434-3

Obsah

1. Veľké prekvapenie	7
2. Čudácka sesternica	14
3. Nezvyčajný príbeh a nový priateľ.....	22
4. Krásne popoludnie	32
5. Výlet na ostrov.....	41
6. Čo narobila búrka	51
7. Návrat.....	59
8. Na prieskume	67
9. Záhadná skrinka	76
10. Pozoruhodná ponuka	86
11. Cesta na ostrov	93
12. Neuveriteľné objavy.....	101
13. V podzemí.....	110
14. Väzni.....	119
15. Záchranca	125
16. Plán a útek.....	133
17. Koniec veľkého dobrodružstva.....	141

1.

Veľké prekvapenie

„Tak čo, mami, vieš už, kam pôjdeme prázdninovať?“ spýtal sa Julian pri raňajkách. „Do nášho starého dobrého Polseathu?“

„Tohto roku to asi nevyjde. Všetko už majú obsadené.“

Trojlistok súrodencov posmutnel, deti boli oči vidne sklamané. V Polseathe sa im tak páčilo. Je tam krásna pláž a more.

„Len nevešajte hlavy! Niečo už vymyslíme,“ utešoval ich otec. „Ozaj, viete, že tohto roku pôjdete bez nás? Mama vám nevravela?“

„Nie!“ zvolala Anna. „Je to pravda, mami? Naozaj nepôjdete s nami?“

„Vieš, moja, ocko chce, aby som s ním šla do Škótska. Iba my dvaja. Veď už nie ste malé deti. Tak sme si povedali – trochu samostatnosti vám nezaškodí, hádam si poradíte aj bez nás. Škoda toho Polseathu. Kam vás len teraz dáme?“

„A čo Quentinovci?“ navrhol otec. Quentin bol otcov brat, ich strýko. Videli ho iba raz v živote

a neboli ním práve nadšení. Vysoký zamračený vedátor, večne zahĺbený do kníh. Býval s rodinou kde-si pri mori. Viac o ňom deti nevedeli.

„Quentin? Preboha, ako si naňho prišiel?“ čudovala sa mama. „Nemyslím, že by ho veľmi potešilo, keby mu v dome pribudli traja nespratníci.“

„Nuž, nedávno som hovoril s jeho ženou, vašou tetou Fanny. Museli sme spolu prerokovať akúsi obchodnú záležitosť. Tuším sa im nevodí práve najlepšie. Spomínala, že by celkom uvítala nejakých letných hostí, aby si trochu prílepšili. Veď vieš, že bývajú priamo pri pláži. To by bolo čosi pre naše deti. Fanny je veľmi milá a dobre sa o ne postará.“

„Istotne,“ súhlasila mama. „Veď sama je matka! Ako sa volá ich dcérka? Má také zvláštne meno. „Ach, áno, Georgina! Koľko už má rokov? Tuším jedenásť.“

„Presne ako ja!“ zvolal Dick. „Keď si človek predstaví, že má sesternicu a v živote ju nevidel! Tej teda musí byť poriadne smutno. Ja sa môžem hrať s Julianom a Annou – ale Georgina je jedináčik. Určite sa poteší, keď tam prídeme.“

„Jasné! Teta Fanny spomínala, že Georgine by rozhodne nezaškodilo trochu spoločnosti. Vidí sa mi, že sme náš problém už vyriešili. Zavoláme tete Fanny a hneď sa s ňou aj dohodneme. My pomôžeme jej, ona nám. O vás troch bude dobre postarané a Georgina sa aspoň bude mať s kým hrať.“

Detí sa zmocnilo vzrušenie. Predstava neznámej krajiny a neznámej sesternice ich veľmi lákala.

„A je tam pekne? Sú tam aj skaliská a útesy?“ vyzvedala Anna.

„Už si presne nepamätám. Viem len, že je tam krásne. To bude niečo pre vás! Volá sa to Kirrinovský záliv,“ vysvetľoval otec. „Teta Fanny tam žije odmalicka a za nič na svete by sa odtiaľ neodťahovala!“

„Prosím ťa, oci, zavolaj tam a spýtaj sa, či môžeme prísť!“ žobronil Dick. „Mohlo by to tam byť super – zaváňa to dobrodružstvom!“

„To ty vždy hovoríš!“ smial sa oco. „Tak dobre, hneď tam zavolám a zistím, aké máme šance.“

Naraňajkovali sa, vstali od stola a otec šiel telefonovať. Deti napäto načúvali.

„Dúfam, že to dobre dopadne!“ utrúsil Julian. „Ktovie, aká bude tá Georgina? Dobré meno, čo? Skôr chlapčenské než dievčenské. Takže má jedenašť – o rok menej ako ja, toľko, koľko ty, Dick, a o rok viac než ty, Anna. Mala by medzi nás zapadnúť. My štyria by sme si mohli celkom dobre rozumieť.“

Oco sa vrátil celý rozosmiaty a deti hneď vedeli, že prázdniny majú v suchu.

„Tak, to by sme mali. Teta Fanny sa už na vás teší a je veľmi rada, že bude mať Georgina spoločnosť. Je to vraj malá samotárka. Bude tam o vás dobre postarané, len mi musíte sľúbiť, že nebudete vyrušovať strýka Quentina. Má veľa práce a neznáša, keď ho niekto ruší.“

„Budeme čušať ako vši pod chrastou,“ sľuboval Dick. „Čestné slovo! Fantastické! Kedy sa ide?“

„Budúci týždeň, ak mama stihne všetko pripraviť,“ oznamoval oco.

Mama prikývla. „Zaobíde sa to bez veľkých príprav – stačí zabaliť plavky, svetre, tričká a džínsy. V tom aj tak chodia najradšej.“

„Juj, to je fajn! Konečne džínsy!“ zvolala Anna a od samej radosti začala poskakovať. „Školskej rovnošaty mám už po krk! Chcem nosiť šortky a plavky, kúpať sa v mori a loziť s chalanmi po skalách!“

„Neboj sa, onedlho sa ti to všetko splní!“ smiala sa mama. „Len si pekne pripravte hračky a knihy, ktoré si chcete vziať so sebou. Ale nie veľa, prosím! S miestom to bude poskromnejšie.“

„Anna si vlani chcela vziať všetkých pätnásť bá-bik, však? Pamätáš sa? To si fakt trochu prehnala, čo?“ zapáral Dick.

„Nič som neprehnala,“ zapýrila sa Anna. „Mám ich všetky rada a jednoducho som sa nevedela rozhodnúť, ktorú si vziať. To vôbec nie je smiešne.“

„A pamätáte sa, ako si predvlani chcela pribaliť hojdacieho koňa?“ chichúňal sa Dick.

Vtom sa do rozhovoru zapojila mama: „A ja sa pamätám, ako jeden chlapček, tuším sa volal Dick, trval na tom, že si do Polseathu zoberie plyšového maca, troch psíkov, dve mačky i svoju starú opicu.“

Teraz sa zase pre zmenu červenal Dick, a preto hneď radšej zmenil tému: „Oci, a čím pôjdeme? Autom alebo vlakom?“

„Autom. Batožinu pekne naložíme do kufra. Navrhujem utorok, čo vy na to?“

„Mne sa to hodí,“ súhlasila mama. „Zavezieme deti, vrátíme sa domov, v pohode sa vychystáme a v piatok vyrazíme do Škótska. Ide sa v utorok.“

Tak teda utorok. Deti dychtivo rátali dni a Anna každý večer vyškrtila jeden z kalendára, no týždeň sa vliekol slimačím tempom. Až napokon prišiel utorok. Dick s Julianom mali spoločnú izbu a v ten

deň vstali naraz ako na povel a hneď vykukli z obloka.

„Hurá! Vonku je krásne!“ tešil sa Julian a vyskočil z postele. „Ani neviem prečo, no tuším je strašne dôležité, či v prvý deň prázdnin svieti slnko. Poďme zobudiť Annu.“

Anna spala vo vedľajšej izbe. Julian vbehol dnu a potriasol ňou. „Vstávaj! Už je utorok! Aj slnko je už hore!“

Anna skočila na rovné nohy a vypleštila naňho oči, v ktorých jej ihrali veselé ohníčky. „Konečne je to tu! Už som si myslela, že sa nedočkám. Ide sa na prázdniny! Nie je to úžasné?“

Vyštartovali hneď po raňajkách. Nasadli do auta a pohodlne sa v ňom usadili. Našťastie bolo dosť veľké. Mama sedela vpredu pri otcovi, deti vzadu, nohy vyložené na dvoch kufroch. Vzadu v batožinovom priestore trónili rôzne potrebné veci a malá truhlica. Mama bola presvedčená, že na nič nezabudli.

Chvíľu im trvalo, kým sa vyplietli z preplnených londýnskych ulíc, na predmestí trochu šliapli na plyn a onedlho už auto uháňalo šírou krajinou. Deti si pospevovali, mali dobrú náladu.

„Urobíme si piknik? Budeme už jesť?“ vyzvedala Anna, lebo jej z ničoho nič začalo škvŕkať v bruchu.

„Pravdaže budeme. Najskôr tak o pol jednej. Veď je ešte len jedenásť!“

„Panebože! Ja to nevydržím!“

Mama jej teda podala čokoládu, všetci traja si z nej spokojne ujedali a so záujmom si prezerali krajinu, čo sa mihala za oblokom – kopce, lesy a polia.

Piknik sa vydaril. Rozložili sa na kopci, čo sa šťavnatými pastvinami zvažoval do slnečného údolia. Anna sa trochu vylakala, keď si ju z bezprostrednej blízkosti prišla obzrieť veľká hnedá krava, oco ju však zahnal a bol pokoj. Deti jedli s obrovskou chuťou, po sendvičoch sa len tak zaprášilo a mama vyhlásila, že sa minul aj olovrant, a tak sa o pol piatej budú musieť najesť v dákom motoreste.

„Kedy dorazíme k tete Fanny?“ chcel vedieť Julian, keď dojedal posledný kúsok sendviča a najradšej by sa hneď bol pustil do ďalšieho, pravda, keby nejaký ostal.

„Približne o šiestej, ak nám nič neprekazí plány. Kto si chce trochu povystierať hnáty? Ešte sa dost nasedíme.“

Motor spokojne bzučal a auto hltalo míľu za míľou. Blížila sa piata hodina a detí sa zmocňovalo vzrušenie.

„Blížime sa k moru, už by sme ho mali vidieť. Cítim jeho vôňu!“ oznamoval Dick.

A nemýlil sa. Auto sa vyšplhalo na vršok – a v diaľke zazreli pokojnú modrastú hladinu, v ktorej sa kúpalo zlatisté zapadajúce slnko. Deti zborovo vykriekli: „Tam je!“

„Aké je nádherné!“

„Hneď by som sa v ňom vykúpal!“

„Približne o dvadsať minút by sme mali byť v cieľi,“ oznamoval oco. „Máme celkom slušný medzičas. O chvíľu uvidíme záliv – pomerne veľký – so zvláštnym malým ostrovčekom pri ústí.“

Auto sa šinulo pozdĺž pobrežia a deti zvedavo vyzerali záliv. Zrazu Julian vykrikol: „Už ho vidím

– stopro je to Kirrinovský záliv. Pozri, Dick, aký je úžasný! Aká modrá voda!“

„Vidíš ten skalnatý ostrovček, čo stráži ústie zálivu? Tam by som sa chcel vybrať,“ vzdychol si Dick.

„Neboj sa, vyberieš sa,“ upokojovala ho mama. „Teraz sa sústreďme na dom tety Fanny. Volajú ho Kirrinovská chalupa.“

Čoskoro k nemu dorazili. Bola to malebná stará stavba z bieleho kameňa – skôr domisko než chalupa. Vypínala sa na skalnatom útese nad zálivom. Priečelie zdobili popínavé ruže, záhradu záplava kvetov.

„A sme na mieste,“ povedal oco, keď zaparkoval pred vchodom. „Len si predstavte, táto Kirrinovská chalupa má vraj tristo rokov. Haló! Kde ste všetci? Zdravíme ťa, Fanny!“

2.

Čudácka sesternica

Teta Fanny ich už netrpezlivo čakala. Len čo zbadala auto, vyrútila sa zo starej drevene j brány a bežala im oproti.

„Vitajte u nás! Ako dobre, že ste už tu. Tie deti ale vyrástli.“

Všetci sa objímali a bozkávali. Napokon deti vošli do domu. Zapáčil sa im na prvý pohľad. Bol tajuplný a priam dýchal starými časmi. V izbách sa skvel starožitný nábytok.

„Kde je Georgina?“ spýtala sa Anna, lebo pohľadom márne hľadala sesternicu.

„Ach, tá potvora! Vravela som jej, aby na vás počkala v záhrade. Istotne niekam odbehla. Deti, George sa vám spočiatku asi nebude veľmi pozdávať, možno vás ani pekne neprivíta. Je trochu čudná – nesmiete si to však pripúšťať k srdcu, ju to rýchlo prejde. Ani neviete, aká som rada, že ste prišli. Už len kvôli George. Veľmi potrebuje detskú spoločnosť.“

„Vy ju voláte George?“ čudovala sa Anna. „Myslela som, že sa volá Georgina.“

„Áno, ibaže sa veľmi hnevá, že je dievča, nuž ju musíme volať George, akoby bola chlapec. Ani len nereaguje na svoje dievčenské meno.“

Deťom sa meno Georgina celkom pozdávalo. Bolo také záhadné. Veľmi už chceli spoznať jeho majiteľku, tá však neprichádzala. Namiesto nej sa zjavil strýko Quentin. Naozaj nevšedný človek – vysoký, počerný, s hrozivým výrazom na zachmúrenej tvári.

„Ahoj, Quentin!“ pozdravil ho oco. „Poriadne dlho sme sa nevideli. Dúfam, že ti naši traja nezbedníci nebudú veľmi píliť nervy.“

„Quentin pracuje na veľmi náročnej knihe,“ vysvetľovala teta Fanny. „Prestahovala som ho však na opačný koniec domu. Tam má izbu iba pre seba. Nemyslím, že ho budú rušiť.“

Strýko kývol deťom a mlčky si ich premeriaval prísnyim pohľadom. Trochu ich to vydesilo a v duchu boli rady, že pracuje na opačnom konci domu.

„Kde je George?“ spýtal sa strýko hromovým hlasom.

„Zase niekam odbehla,“ hnevala sa teta Fanny. „Vravela som jej, že má počkať na svojich príbuzných.“

„Vidí sa mi, že potrebuje riadnu príučku,“ vyhlásil strýko. Deti si neboli isté, či to myslí vážne. „No, deti, dúfam, že sa vám tu bude páčiť. Možno sa vám podarí priviesť George k rozumu!“

Mama s ocom nemohli v chalupe prenocovať, pre nich tam už nebolo miesto, a tak sa iba rýchlo navečerali a vybrali sa do najbližšieho hotela. Hneď zrána chceli vyraziť na spiatočnú cestu, preto sa s deťmi rozlúčili už po večeri.

Po Georgine nebolo ani stopy. „Škoda, že sme sa jej nedočkali,“ povedala mama. „Odovzdajte jej naše úprimné pozdravy, a nech si s Dickom, Julianom a Annou užije veľa zábavy.“

A potom rodičia odišli. Keď veľké auto zmizlo za rohom, deti trochu posmutneli, teta Fanny ich však zaviedla do izieb, a tak hneď prišli na iné myšlienky.

Chlapci sa ubytovali v podkroví. Z izby mali krásny výhľad na záliv, nuž boli od šťastia v siedmom nebi. Anna mala bývať s Georginou v izbičke s výhľadom na slatiny. Z bočného okna však bolo vidieť more a z toho mala Anna veľkú radosť. Do útulnej izbičky zvedavo nakúkali zamatové hlávky šípových ruží, čo sa vinuli za oblokom.

„Kedy už príde Georgina? Som na ňu taká zvedavá,“ zverila sa Anna tete Fanny.

„Má svoje muchy,“ vysvetľovala teta. „Občas sa poriadne nafučí a vie byť veľmi nepríjemná, ale má dobré srdce, stojí si za slovom a vie, čo je česť. Nanešťastie si iba veľmi ťažko hľadá kamarátov. Ak sa však s niekým skamaráti, možno sa na ňu spoľahnúť.“

Anna zrazu zívla a chlapci na ňu zlostne pozreli. Tušili, čo bude nasledovať. A nemýlili sa.

„Chuderka Anna! Istotne si veľmi unavená! Mali by ste si už ísť všetci ľahnúť. Pekne sa vyspíte a ráno budete ako rybičky!“ dohovárala im teta Fanny.

„Ty si tomu dala!“ rozčuľoval sa Dick, keď sa za tetou zavreli dvere. „Nevieš, čo si dospeláci myslia, keď začneme zívvať? Ešte som si chcel zájsť na pláž.“

„Prepáč, Dick. Ani som si to neuvedomila. A mimochodom, ty tiež zívaš. A pozri na Juliana!“

Veru, zívali ostošesť. Dlhá cesta ich načisto zmorila. V kútiku duše každý z nich túžil ľahnúť si do postele, schúliť sa do kľbka a zavrieť oči.

Kde asi môže byť Georgina? uvažovala Anna, keď sa rozlúčila s bratmi a vrátila sa do izby. Nie je to od nej pekné, že nás neprívitala, nevečerala s nami a ešte ani teraz nie je doma! Koniec koncov spíme v jednej izbe. Ktovie, kedy príde!

Keď sa Georgina vrátila, všetky tri deti už tvrdo spali. Nepočuli ju prichádzať, nepočuli ju umývať sa, nepočuli, ako jej vrzla posteľ, keď si do nej líhala. Nič ich nemohlo vyrušiť, spali ako dudky, až kým ich neprebudilo slnko.

Anna ráno otvorila oči a najprv nevedela, kde je. Ležala vo svojej postieľke, hľadela na zvažujúci sa strop a ruže za oblokom a vtom jej svitlo. Sme predsa na prázdninách v zálive! prebleslo jej myslou a šťastne sa zahniezdila pod paplónom.

Potom pozrela na druhú posteľ. Spod prikrývok, pod ktorými sa črtala schúlená postavička, vytrčala iba tmavá štica.

„Hej! Si to ty, Georgina?“ spustila Anna, len čo sa sesternica pomrvila.

Dievča v náprotivnej posteli sa posadilo a pozrelo na Annu. Nakrátko ostrihanými vlasmi pripomínalo chlapca. Z pekne opálenej tváre jej žiarili oči ako nezábudky. Mrzuto však krivila ústa a mračila sa presne ako jej otec.

„Nie, nie som nijaká Georgina.“

„Nie?! Tak potom kto si?“ čudovala sa Anna.

„Som George,“ vyhlásilo dievča. „Na iné meno nepočujem, jasné? Neznášam to, že som dievča.“

Nechcem ním byť. Neznášam dievčenské hry. Hrám sa ako chlapec. Viem ložiť po stromoch lepšie ako ktorýkoľvek chalan; aj plávať viem rýchlejšie. A veslovať dokážem rovnako dobre ako rybárski chalani z dediny. Musíš ma volať George, jasné? Inak sa s tebou nebudem rozprávať.“

Je trochu čudná, pomyslela si Anna. „Dobre, ako myslíš. Nie som proti. Meno George sa mi celkom páči. Je krajšie ako Georgina. Aj ti lepšie sedí, keď už vyzeráš ako chlapec.“

„Naozaj?“ potešila sa George a tvár sa jej vyjasnila. „Mama sa strašne hnevala, keď som sa ostrihala. Nemohla som už zniesť tie vlasy okolo krku.“

Dievčatá na seba chvíľu mlčky hľadeli.

„Tebe nejde na nervy, že si dievča?“ spýtala sa George.

„Nie, vôbec nie. Vieš, rada sa parádím, hrám sa s bábikami – a to chlapci nerobievajú.“

„Pff! Rada sa parádi!“ prehodila George uštipačne. „A hrá sa s bábikami! No, čo už s tebou. Vidno, že si ešte decko!“

Anna sa urazila. „Ty teda nie si veľmi zdvorilá! Nemysli si, že si ťa moji bratia budú všímať, keď sa budeš tváriť, akoby si pojedla všetku múdrosť sveta. A to sú naozaj chalani, nie ako ty!“

„Lahká pomoc. Ak budú odporní, nebudem si ich všímať,“ vyhlásila George a vyskočila z postele. „Aj tak som nechcela, aby ste sem chodili. Miešate sa mi do života! Mne je tu samej dobre! A teraz sa musím otravovať s hlúpym dievčiskom, čo má rado sukničky a bábiky, a s dvoma hlúpymi bratrancami.“

Anna cítila, že to nebol najšťastnejší úvod. Stíchla a mlčky sa šla obliecť. Vzala si sivé džínsy a červený pulóver. George si tiež obliekla džínsy a k nim chlapčenské tričko. Len čo sa vychystali, zabúchali na dvere chalani.

„Tak čo, už ste hotové? Georgina, si tam? Ukáž sa nám, sesternička!“

George vyrazila z dverí a odchádzala so vztyčenou hlavou. Na bratancov ani len nepozrela a namosúrene schádzala dolu schodmi. Súrodenci na seba pozreli; v očiach mali údiv.

„Na svoje dievčenské meno nereaguje,“ vysvetľovala Anna. „Tuším je trochu strelená. Priznala sa, že vôbec nechcela, aby sme sem prišli, vraj sa jej miešame do života. Navyše bola bezočivá a vysmievala sa mi,“ žalovala sa Anna bratom so slzami v očiach. Julian objal sestru okolo pliec. „Hlavu hore! My ťa ochránime. Ide sa na raňajky!“

Deti poriadne vyhladli. Z kuchyne sa šírila lákavá vôňa slaniny a vajec. Zbehli dolu a pozdravili sa s tetou, ktorá im práve niesla jedlo na stôl. Za vrchstolom sedel strýko a čítal noviny. Keď zbadal deti, kývol im. Mlčky si posadali, lebo si neboli isté, či sa pri stole môže hovoriť. Doma mohli, no strýko Quentin vyzeral odstrašujúco.

George si natierala toast maslom a gánila na deti.

„Nezazeraj tak!“ karhala ju mama. „Dúfam, že ste sa už spriatelili. Spolu vám bude dobre. Dnes musíš deti povodiť po zálive a ukázať im, kde sa dá najlepšie kúpať.“

„Idem na ryby,“ odsekla George.